

Theo's dimensie van pijn

Met een kreun ploft Theo Kruis het zware krat met bier op het rubber. De flesjes rinkelen zachtjes terwijl de loopband ze meevoert. Zijn onderrug steekt alsof iemand er de punt van een schroevendraaier langzaam maar meedogenloos indrukt. Theo werpt een blik op het bekraste Casio-horloge dat om zijn rechterpols zit. Er zijn pas drie uur verstreken van zijn late dienst in de troosteloze, grauwe emballagehal. Hij grijpt het volgende krat bij de handvaten en zet zich schrap.

'Pijn is een emotie, en die kun je uitzetten', mompelt Theo in zichzelf, vlak voordat hij het zoveelste krat van die avond optilt.

Pijn is een emotie, en die kun je uitzetten. Ondanks alles heeft hij die overtuiging van zijn vader, de enige ouder die hij en zijn jongere zusje hadden, geïnternaliseerd. God verdomme zijn ziel. De kwade dronk-klappen die hij opving van die eeltige kolenschoppen waren niet te tellen. Theo had het ervoor over - als Glenda maar gespaard bleef wanneer hun vader zijn pijn weer had getracht te verdoven met jenever. Het maakte hun vaders toch al slechte humeur even licht ontvlambaar als de alcohol. Theo leerde niet te klagen, maar dragen. Jammeren betekende immers nog meer slaag. En goedbedoelende buitenstaanders die zijn vader lastige vragen stelden, nadat Theo ze in vertrouwen had genomen over hun thuissituatie? Die leverden de ergste mishandelingen op. Zijn laatste poging op dertienjarige leeftijd, bij een bezorgde maar loslippige doktersassistente die zijn kapotte lip en blauwe oog zag in de wachtkamer, resulteerde in een zware hersenschudding. Sindsdien wist Theo beter: pijn laat je niet merken, en problemen los je zelf op.

Het probleem dat zijn vader was loste zichzelf op met een fatale hartstilstand, kort nadat de kinderen Kruis nog voor hun twintigste het ouderlijk huis ontvlucht waren. Sindsdien waren ze op zichzelf aangewezen.

Theo drukt zijn vuist in het polyester van de overall dat zijn pijnlijke onderrug bedekt, in de hoop dat hij er ook de pijn mee de kop indrukt. Weer kijkt hij op zijn horloge. Nog viereneenhalf uur te gaan.

Het is nacht wanneer Theo thuiskomt in zijn sober ingerichte studio, drie hoog in een buitenwijk van de stad. Met een lusteloze boog gooit hij zijn sleutels op tafel, en gaat naar zijn badkamer. Hij inspecteert het zevenentwintigjarige ongeschoren gezicht dat vermoeid naar hem terugkijkt in de spiegel terwijl hij zijn tanden poetst. Donkere wallen onder lichtbruine ogen, een forse neus met een soort spleet over de neuspunt (die heeft hij van zijn vader), een terugtrekkende haarlijn met licht krullend bruin haar. Zijn hoofd lijkt wat te groot voor zijn magere lichaam. Hij spuugt het mengsel van tandpasta en speeksel uit in de wasbak, gorgelt even met wat kraanwater en loopt naar zijn bed in de hoek van zijn studio.

Theo slaat het dekbed terug en gaat zitten. Zodra hij zijn lichaam draait om te gaan liggen, verandert de schroevendraaier in zijn onderrug in een klopper.

Sissend zuigt hij lucht aan tussen zijn ontblote tanden. Waarom is de pijn zo sterk gecentreerd daar rechts onderin zijn rug? Rugpijn door hard werken oké, maar dit is toch zelfs niet normaal voor een emballagemedewerker?

Die bezorgde gedachte duwt hij geroutineerd weg. Whatever, zal wel, denkt hij, terwijl hij de bovenste lade van het versleten nachtkastje naast zijn bed opentrekt. Zijn hand vindt het bekende ronde blikje met het gedeukte deksel. Tijgerbalsem. Goedkoper dan een dokter, en je kunt het zelf doen. Twee redenen waarom Theo het in zijn la heeft liggen, naast een ontzagwekkende stapel Diclofenac en Ibuprofen. Theo opent het blikje en drukt de wijs- en middelvinger van zijn linkerhand in de geurige zalf. Achter zijn rug langs brengt hij de klodder tijgerbalsem naar de rechterkant van zijn onderrug en begint te wrijven. Zijn vingers vinden al snel de bron van zijn pijn.

Alsof hij de pijn als een knop uit kan zetten duwt Theo de top van zijn middelvinger ertegenaan. En glijdt tot het eerste kootje erin.

Verschrikt trekt hij zijn linkerhand terug en houdt die vlak voor zijn gezicht. De vinger die zojuist zijn onderrug penetreerde is schoon.

'Wat de hel,' zegt Theo ongelovig. 'Zit er nou een gat?'

Hij staat snel op, ondanks de hevige steken waar hij zojuist zijn vinger uit zijn rug trok, en loopt terug naar de spiegel in de kleine badkamer. Als hij op de rand van de badkuip staat, kan hij net zijn onderrug zien. Theo stapt op de badrand, keert zich om en kijkt over zijn schouder naar de reflectie van zijn onderrug.

Een roodomrand gat van ongeveer twee centimeter omtrek ter hoogte van zijn rechternier prijkt als een sinistere bullseye op zijn rug. De randen van het gat zijn niet gerafeld, maar clean. Wat de randen omsluiten is het meest ondoordringbare zwart dat Theo ooit heeft gezien.

'Wat... ' mompelt hij, terwijl hij zijn linkerhand weer terugbrengt naar het gat. Hij duwt zijn middelvinger er langzaam weer tegenaan. De gladde randen maken gastvrij ruimte voor zijn vingertop en omsluiten deze direct. Vervolgens zijn eerste kootje, zijn tweede kootje. Wanneer de rest van zijn gebalde vuist zijn onderrug raakt wordt Theo zich bewust van de kou die zijn linkermiddelvinger omvat. Snijdende kou, als een ijzige noorderwind tijdens een winternacht. Zijn verdwenen vinger klopt alsof die vacuüm is gezogen in het zwarte gat.

Met meer moeite dan daarnet trekt hij zijn vinger terug. Het lijkt alsof de randen van het gat hem met spijt laten gaan. Hij kijkt weer over zijn schouder in de spiegel naar het gat. Is het nu iets groter geworden?

Onmogelijk, denkt Theo terwijl hij die gedachte uit zijn hoofd schudt, ik zal wel gewoon een ontsteking hebben. Ontstekingen werken koorts in de hand, en door koorts kun je hallucineren. Niks wat naar bed gaan met wat Ibuprofen niet verhelpt.

Hij stapt van de badrand en loopt naar het nachtkastje. Daaruit haalt hij twee Ibuprofen, die hij droog doorslikt, en een brede pleisterrol. Met zijn tanden scheurt hij een flink stuk af, pelt het papiertje eraf en plakt de pleister over het pijnpunt op zijn onderrug. Hij doet de lamp op zijn nachtkastje uit, trekt het dekbed over zich heen en gaat liggen. De klopboor maakt na een half uur plaats voor de schroevendraaier.

Theo draait zich op zijn zij en begraaft de laatste bezorgde gedachte onder een laag koppige ontkenning.

Pijn is een emotie, en die kun je uitzetten.

Drie dagen glijden voorbij waarin Theo werkt, eet, licht slaapt, pijnstillers slikt als TicTacs en de pijnlijke plek op zijn onderrug zo goed en kwaad als dat lukt negeert. De pleister wordt ingeruild voor het goedkoopste verband van de Kruidvat, dat hij zonder te kijken strak om zijn romp wikkelt ter hoogte van de pijn.

Tegen de vierde dag is de klopboor niet meer exclusief in zijn onderrug in bedrijf: inmiddels schalt de pijn als een valse trompet door zijn hele rug. Ibuprofen, Diclofenac, ze zijn even nuttig als een appelboor in vanillevla. Tot zijn ergernis kan Theo de pijn niet meer uitschakelen in zijn hoofd. Laat staan slapen. Zijn spieren worden steeds stijver van het houdingen zoeken waarin de pijn enigszins dragelijk is. Die vindt hij niet.

Misschien kan Glen me helpen, peinst Theo terwijl hij in zijn eentje zijn gebruikelijke boterhammen met cervelaat opeet aan een picknicktafel buiten de werkhal, zij heeft vast toegang tot zwaardere pijnstillers.

Hij pakt zijn smartphone en stuurt zijn zus een appje.

Goed als ik morgenmiddag langskom? Heb je nog oxy's?

Na een paar minuten volgt het korte antwoord.

Ja, zie je morgen.

Glenda

Ondanks dat Theo verreweg de meeste fysieke klappen van hun vader incasseerde, zijn de mentale gevolgen van het huiselijk geweld Glenda Kruis niet bespaard gebleven.

Net als Theo leeft ze een teruggetrokken bestaan. Ze werkt als verzorgende in een hospice, waarbij ze het liefst de nachtdiensten neemt. Ze prefereert de rust van slapende cliënten boven het gepraat en gelach van bezoekers en collega's. Een ander voordeel is dat ze 's nachts ongemerkt hooggedoseerde Oxycodon mee kan pikken. Haar geheime voorraad helpt haar door de slapeloze dagen heen, wanneer onrustige dromen en lawaai in het anonieme appartementencomplex waar ze woont haar rust verstoren. Dat weet haar broer.

Theo belt beneden aan en loopt snel door naar haar deur op de galerij. Glenda's appartement bevindt zich in dezelfde stad als Theo's studio. Ondanks dat spreken of zien ze elkaar in hun zelfverkozen eenzaamheid niet vaak, maar Glenda en Theo weten dat ze op elkaar kunnen terugvallen. Ze zijn de enige constante factor in elkaars leven, de enige bron van echte verbinding.

Glenda opent de deur en laat Theo binnen.

'Hey broer. Hoe is het?'

'Kut,' zegt Theo, 'ik heb pijn in mijn rug. Kan er niet van slapen. Heb je die oxy's?'

Glenda weet dat als Theo zegt dat hij ergens pijn heeft, het menens is. Als een prooidier laat hij zijn pijn niet merken totdat het hem opvreet. Bezorgd veegt ze haar dunne, asblonde haar achter haar oor.

'Ja. Maar wat is er gebeurd dan?'

'Ik weet niet Glen. Maar het begon rechts onderin en het wordt steeds erger. Mijn hele rug doet nu fakkin' pijn. Ik denk dat het ontstoken is.'

'Mag ik kijken?'

Theo aarzelt even voor hij antwoordt. 'Er zit verband op. Ik weet niet wat eronder zit.'

'Ik verschoon het wel,' zegt Glenda, 'doe je trui maar uit, dan pak ik Dettol en de oxy's.'

Ze draait zich om terwijl Theo onwennig aan zijn donkerblauwe hoodie plukt. Hij vindt het ongemakkelijk om zich uit te kleden in nabijheid van anderen, zelfs zijn zus - ook al kent en begrijpt zij de littekens die hun gezamenlijke verleden hebben achtergelaten op zijn magere lichaam. Terwijl Glenda naar de keuken loopt waar ze de strips Oxycodon in de sleuven van een kapotte broodrooster bewaart, hoort ze hoe Theo een diepe ademdeug neemt, deze inhoudt, en de hoodie in één beweging over zijn hoofd trekt. Ze kijkt even om de hoek van de deur en ziet hoe het hele lijf van haar broer trilt terwijl hij zijn trui van zijn armen stroopt. Gauw grabbelt ze de benodigdheden bij elkaar om zijn wond te verzorgen.

Glenda komt terug de woonkamer in met drie pilstrips, verbandgaasjes, een rol verband en het flesje Dettol. Ze ziet Theo met ontbloot bovenlichaam lichtjes voorovergebogen tegen haar eettafel aanleunen terwijl hij zijn trui in zijn gebalde vuisten houdt. Zijn knokkels en samengeknepen lippen zijn bijna even wit als het smoezelige verband dat slordig om zijn romp gewikkeld zit, bij elkaar gehouden door een klein stukje tape. Nu pas valt haar op hoe donker zijn wallen eigenlijk zijn. Theo's gezicht lijkt wel tien jaar ouder. Ze schrikt even, maar herstelt zich.

'Hier, ga maar even zitten. Dan kijk ik wat er aan de hand is.'

Theo Kruis laat zich gedwee door zijn jongere zus naar haar ribstof hoekbank dirigeren en gaat met zijn rug naar haar toegekeerd op de zijleuning zitten.

'Snel dan,' mompelt hij.

Glenda hoeft maar even aan de tape te peuteren om één uiteinde van het verband los te krijgen. Het zit drie rijen dik net onder het midden van Theo's romp gewikkeld. Een zweem van rode huid komt onder en boven de rand van het verband uit aan de rechterkant. Flinke ontsteking, denkt ze, terwijl ze het verband voorzichtig afrolt. Bij het afwikkelen van de tweede laag doemt het zwarte gat in de rug van haar broer op door het fijnmazige gaas.

De lucht ontsnapt uit Glenda's longen.

'Wat heb je gedáán?' wil ze eigenlijk roepen, maar het komt eruit als een fluistering. Haar tengere vingers pellen met een lichte trilling de laatste laag verband terug van Theo's rug, waarna het tussen de andere lussen op de vloerbedekking valt. Het gat wordt begrensd door een rand van infectieus rood dat verontrustend

glad en symmetrisch is, als de randen van een bodemloze put. Het gitzwarte gat zelf, ter grootte van een flinke vuist, staart emotioneel naar haar terug. Met moeite weet ze haar ogen ervan weg te trekken.

Glenda herpakt zich en schraapt haar keel. Onbewust gebruikt ze de stem die ze bewaart voor de meest verwarde, baldadige bejaarden in haar zorg wanneer ze weer spreekt.

'Theo, wat is hier gebeurd?'

Theo zegt niks. Glenda hoort hem zwaar ademen. Lange teugen, in door zijn neus, uit door zijn mond.

'Hoe lang zit dit er al? We moeten naar de dokter hiermee.'

'Nee,' antwoordt Theo schor, 'geen dokter. Geef me die oxy's en pak het maar weer in, dan ben ik weer weg. Ik moet morgen werken.'

'Geen sprake van. Ik probeer eerst die randen schoon te maken en daarna bel ik de huisartsenpost. Blijf hier zitten.'

Glenda staat met een kordate beweging op van de bank en pakt de Dettol en het geopende pakje gaasjes van de tafel. Die Dettol gaat ze niet gebruiken, maar ze laat Theo in de waan dat ze de wond ontsmet in de hoop dat hij zich daarna over zijn afkeer tegen medische hulp heen zet. Ze gaat weer naast Theo op de leuning van de bank zitten, houdt de gesloten fles omgekeerd tegen twee gaasjes en brengt vervolgens haar rechterhand met de gaasjes naar het gat in Theo's rug terwijl ze het zwart in tuurt om de diepte in te schatten. Het lijkt eindeloos diep.

Is het afgestorven weefsel of..., denkt ze, maar haar gedachte verdwaalt onafgemaakt in haar geest. Glenda merkt niet hoe haar blik gevangen is door het onmetelijke zwart, dat zachtjes lijkt te pulseren. Terwijl haar vingers het gat naderen registreert haar onderbewuste een uitstralende kou, die kouder wordt naarmate ze dichterbij komt. De gaasjes raken nu bijna de rand terwijl ze zonder te knippen de bodem van het gat probeert te ontwaren. Vaag hoort ze Theo een gepijnigde zucht slaken. Dan, in een dromerige staat, wijken Glenda's vingertoppen af naar het midden van het vuistgrote gat en glijden ze erin.

De snijdende kou omsluit haar vingers voordat de randen van het gat dat doen. Plotseling is Glenda's trance verbroken. Ze spert haar ogen wijd open en slaakt een kreet.

'THEO! WAT...!'

De schreeuw stekt in haar keel als ze de aanzuigende kracht van het zwart voelt aanzwellen. De randen hebben haar vingers in een ijzeren greep. Ze voelt hoe de gladde randen haar vingers gretig naar binnen trekken, als een uitgehongerde zuigeling die een tepel heeft gevonden. Binnen enkele seconden zijn haar vingers tot voorbij de knokkels opgeslokt. Glenda probeert ze terug te trekken, een vuist te vormen, maar iedere weerstand verhoogt de greep van het gat. Haar opgeslokte vingers friemelen als paniekerige insecten, maar vinden geen houvast: hoewel de randen van het gat haar beletten haar hand los te trekken, is binnen in het gat een bevreedend gevoel van ruimte. De pijn van de kou in het gat, die voelt alsof duizenden naaldjes venijnig in haar rechterhand prikken, maakt al snel plaats voor

gevoelloosheid. Instinctief duwt Glenda haar linkerhand tegen Theo's onderrug en zet zich zo hard als ze kan af, in de hoop haar rechterhand te bevrijden.

Voor het eerst sinds zijn kinderjaren schreeuwt Theo het uit van de pijn. Hij kijkt met blinde paniek in zijn ogen over zijn schouder naar zijn zus, terwijl hij overeind probeert te komen.

'GLEN!! GLEN!! ST...'

Het gat in zijn onderrug opent zich als de muil van een bloedzuiger - en omsluit met kracht de pols van Glenda's linkerhand naast de rechter.

Terwijl zijn zus zijn naam krijst en haar beide armen onverbiddelijk de ijskoude zwarte diepte worden ingetrokken, begint Theo erbarmelijk te jammeren. De pijn overspoelt zijn lichaam als een tsunami vol scherp wrakhout. Zodra Glenda's rechterschouder met een vochtige knak uit de kom wordt getrokken en in het zich nog steeds uitbreidende gat wordt gezogen, verliest hij het bewustzijn.

Theo

Theo wordt liggend op zijn buik met zijn armen voor zich uitgestrekt naast Glenda's bank wakker. Hij tilt zijn hoofd op van de vloerbedekking, die een korrelig patroon in zijn wang heeft achtergelaten. Hij heeft het gevoel dat er iets naars gebeurd is, maar de herinnering lijkt net buiten bereik, om een hoekje, te liggen. Zijn rug en rechterflank steken, dreunen en gonzen alsof hij daar geraakt is door een massief houten balk. Theo schuift met een kreun de vingers van zijn rechterhand over de vloer richting zijn onderrug. Zodra die de kou voelen die uitstraalt van zijn flank vloeien de herinneringen meedogenloos terug van achter het hoekje in zijn geest. Theo's gezicht vertrekt en hij hapt naar adem. Glenda! Zijn zusje, die in het g...

Met een ruk komt hij overeind van de vloer. Onder zijn rechterarm door kijkt hij naar zijn onderrug. Wat hij ziet, vervult hem met afgrijzen. Het zwarte gat loopt nu van zijn rechterflank tot halverwege zijn rechterbil. De rode rand lijkt een trage golfbeweging te maken, als het lichaam van een kwal die zichzelf dromerig voortstuwt in de diepzee. De grens van het gat aan de linkerrand ligt buiten Theo's gezichtsveld. Maar het zwart dat hij ziet pulseert zachtjes en lijkt naar hem te lonken. Theo staart in het gat in de hoop daar een teken van Glenda's aanwezigheid te zien. Door er in te kijken overvalt hem een gevoel van hoogtevrees en verdriet. Zo diep... zo donker... zo kil... zo eenzaam. Van Glenda is geen spoor.

Theo brengt langzaam zijn hand richting het gat. Zijn vingers worden erdoor aangetrokken, alsof hij ze voor het filter van een ijskoud zwembad houdt. Deze koude duisternis, deze dimensie van pijn, is gulzig. Met lichte moeite brengt hij zijn hand terug voor zijn gezicht en drukt beide vuisten tegen de trillende lippen van zijn mond. Zijn ogen vullen zich met tranen. Zijn zusje, de enige persoon die hem écht kent, is weg. Door zijn toedoen. Alleen de pijn, de kou en het pulserende donker zijn bij hem, in hem. Ergens in Theo gaat er een lichtje uit. Zijn gezicht ontspant.

Pijn is een emotie, en die kun je uitzetten.

In één vloeiende beweging duwt hij zijn rechterarm tot voorbij zijn elleboog het gat in. Snijdende kou omsluit hem, trekt aan hem, troost hem. De kracht waarmee het gat

Theo's ledemaat gretig naar binnen zuigt en vasthoudt, nu al tot aan het koppelgewricht van zijn schouder, buigt zijn rug achterover in een onnatuurlijke houding. Theo valt op zijn linkerzij op de vloer, zijn benen richting zijn rug gebogen. Vaag registreert hij de koude wind die zacht trekkend door zijn haren fluistert van onder zijn rechter schouderblad. Hoe zijn voeten schuren over het tapijt terwijl ze naar zijn bil worden getrokken. Hoe de druk op zijn bovenste en onderste rugwervels als een bankschroef met de seconde strakker wordt aangedraaid. Theo hoort zijn spieren van hun aanhechting los scheuren. Hij sluit zijn ogen. Dan breekt zijn rug met een opeenvolging van drie luide knappen op drie plaatsen. Zonder geluid te maken verdwijnt zijn hoofd het gat in. Alles wordt zwart.

www.rijnmond.nl

nieuws

Verdwijningszaak Rotterdamse broer en zus nog steeds niet opgelost

30 september 2022, 15:51 • 1 minuut leestijd

ROTTERDAM - In de verdwijningszaak van een broer en zus uit Rotterdam zijn nog altijd geen aanknopingspunten gevonden. Theo en Glenda Kruis werden door hun werkgevers als vermist opgegeven, nadat zij zich niet meldden voor meerdere opeenvolgende diensten.

Na aanwijzing van de werkgever van Glenda Kruis (25) heeft een politieteam de deur van haar appartement in de wijk Charlois geforceerd. Hier werden hun telefoons, een kleine hoeveelheid illegaal verkregen pijnstillers en een trui die aan Theo Kruis (27) zou toebehoren aangetroffen. Van broer en zus loopt het spoor sindsdien dood. Beiden hebben geen bekende banden met het crimineel milieu. Het is niet duidelijk of hun vermissing verband houdt met de oprukkende illegale handel in verdovende middelen. Er hebben zich geen familie of vrienden gemeld in de verdwijningszaak.

Theo en Glenda Kruis zijn nu ruim 7 weken vermist. Theo heeft een mager postuur, is ongeveer 1.85 m en heeft bruin haar. Glenda is tenger, ongeveer 1.60 m lang en heeft halflang blond haar.

Heeft u informatie over de vermissing van Theo en Glenda Kruis? Neem dan contact op met de politie Rotterdam via onderstaand telefoonnummer.

Deel dit artikel

Dit korte horrorverhaal wordt je gratis aangeboden door Dash of Ginger. Het auteursrecht blijft bij mij. Verspreiden van dit verhaal is niet toegestaan zonder naamsvermelding.